

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/95/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417010051
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1417010051.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému Petrovi V. stíhaného pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/18/2017 zo dňa 25.07.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. 10. 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného P. V., nar. XX.XX.XXXX zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/18/2017 zo dňa 25.07.2017 bol obžalovaný P. V. uznaný vinným zo spáchania prečinu prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v nezistenom čase, od nestotožnenej osoby a na nezistenom mieste si zadovážil 1 ks plastovej injekčnej striekačky so zrezaným modrým piestom, v ktorej sa nachádzalo 338 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 73,4 hmotnostných percent účinnej látky, čo je množstvo prevyšujúce tri obvykle jednorazové dávky drogy a uvedenú látku prechovával do 16.43 hod dňa 31.08.2016, kedy ju vydal na ul. Zidiny v Bratislave členom policajnej hliadky, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle Zákona č. 139/1998 Zb. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu bol podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný P. V., ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním tak, že kontrola motorového vozidla zo strany príslušníkov PZ bola nezákonná. Ako dôvod uviedli, že v rámci hliadkovej činnosti uvideli motorové vozidlo s pootvorenými dverami a rozhodli sa ho skontrolovať. Ide o nezákonný dôvod kontroly, ktorý je v rozpore s § 9 ods. 1 zákona o policajnom zbore, ktoré uvádza, že policajt je povinný v medziach zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok a je dôvodné podozrenie z ich páchania. Z výpovedí príslušníkov PZ vyplýva, že vozidlo sa rozhodli skontrolovať, lebo v tej oblasti dochádza často ku krádežiam motorových vozidiel a preto, že auto malo pootvorené dvere. Policajt N. nevidel v aute žiadnu striekačku, ale len jeho kolega ju videl. Nevidel ju u obžalovaného. Ide o svedeckú výpoveď bez dôkaznej hodnoty v tom smere, že by striekačku videl u obžalovaného. Výpoveď policajta Plevu považuje za tendenčnú, nakoľko nemohol zbadieť zatavenú striekačku vzhľadom na jej veľkosť a rozmer. Pokiaľ súd pripustí výpoveď tohto svedka ako dôkaz, potom trvá na vykonaní rekonštrukcie s opoznaním

rôznych predmetov v ruke obžalovaného. Ani úradný záznam a ani rozhodnutie v zmysle § 19 zákona o policajnom zbore nedokazujú skutočnosť, že P. mohol vidieť zatavenú striekačku so zrezaným piestom o veľkosti 35 mm v aute a u obžalovaného. Vždy až po vystúpení z auta sa reálne objavuje tento predmet na sedačke auta. Nikoho nezaujímali stery a iné dôkazy. Ďalej cituje z úradného záznamu polície podľa ktorého policajt Pleva spozoroval osobu mužského pohlavia, ktorá sedela vzadu ako sa snaží rýchlo schovať neznámy predmet, pričom bolo zjavné, že ide o striekačku s obsahom kryštalickej látky. Vyzvali osobu, aby vystúpila z vozidla na čo reagovala a cez poodchýlené zadné dvere vystúpila z vozidla. Na mieste, kde sedela zostala striekačka. V tomto smere poukázal aj na rozhodnutie sp., zn. DU - 821/IV - DK - 2016. Ďalej poukazuje na rozpory vo výpovediach zasahujúcich policajtov, pričom dáva do pozornosti výpoveď svedka P. v prípravnom konaní, v ktorom nevidel zatavenú striekačku, ale len neurčený predmet, čo sa snažil schovať. Videl teda neurčitý pohyb rúk, neidentifikovateľnú vec, ktorý sa niekto snaží schovať. Naproti tomu svedok N. nevidel nič. Striekačka ako predmet bola objavená až po výzve adresovanej posádke na vystúpenie a vystúpení osoby z vozidla, na mieste, na sedadle ostala injekčná striekačka a to 4 dieliky neznámej kryštalickej látky patriacej štyrom osobám vo vozidle. Konanie príslušníkov PZ je nelogické, keď nevenovali pozornosť aj zvyšným osobám vo vozidle a nepodrobili ich testom na stery. Vedť na čo by boli ostatné osoby vo vozidle, keď by pervitín chcel odsúdený V. len pre svoju potrebu. Nepreukázalo sa kto drogy kupoval, kto ich zaplatil, kto ich fyzicky prevzal a prechovával počas jazdy do zaistenia na sedadle. Obžalovaný nebol pristihnutý pri trestnom čine. Ničím nebolo preukázané, že by hliadka PZ mala legálny dôvod na služobný zákrok. Vzhľadom k tomu, že kontrola vozidla bola nelegálna je nutné považovať dôkaz, ktorý bol pri nej získaný za nepoužiteľný v trestnom konaní v zmysle § 119 Tr. por. Ďalej namieta, že vyšetrovateľ v prípravnom konaní nevyočul podrobne zadržaného Barteka k okolnostiam nadobudnutia pervitínu, miesta jeho zakúpenia, ceny a podobne. Namieta, že bolo porušené jeho právo na oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania, keď po skončení vyšetrovania nebol riadne upozornený na možnosť preštudovať si spisový materiál. Obžalovaný ďalej v odvolaní polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku ohľadne výkladu ustanovenia § 89 Tr. por. a opakuje, že nebolo preukázané, že obžalovaný si drogu zadovážil a prechovával ju. Droga bola len nájdená na mieste, kde sedel obžalovaný a nebol vykonaný dôkaz, že by drogu držal len on sám pre seba. V aute boli 4 osoby, ktorým z 338 mg dávky pervitínu každému patrila jedna štvrtina. Nikto nepreukázal opak. Pokiaľ ide o výrok o treste, tak namieta, že mu nebola priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko v prípravnom konaní vypovedal, že sa priznáva ku skutku a ľutuje jeho spáchanie. Okrem toho napomáhal orgánom činným v trestnom konaní tým, že striekačku dobrovoľne vydal. Vzhľadom k uvedenému malo byť aplikované ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. Taktiež poukazuje na to, že obžalovaný riadne pracuje, platí všetky odvody, dane a poplatky. Uloženým trestom sa nedosiahne účel zákona. Namieta aj uloženie ochranného liečenia, nakoľko abstinuje, vyhýba sa rizikovým miestam. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného predložil dňa 26.10.2017 ďalšie písomné podanie, ktoré bolo nutné, z hľadiska jeho obsahu, považovať za doplnenie odvolania. V uvedenom podaní poukazuje na skutočnosť, že súd prvého stupňa najskôr vydal vo veci trestný rozkaz, v ktorom priznal obžalovanému poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/ a § 36 písm. n/ Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. V napadnutom rozsudku už súd prvého stupňa priznal obžalovanému len priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Toto rozhodnutie je nepochopiteľné, až arbitrárne. V rámci analógie prípustnej v trestnom poriadku mal súd aplikovať zásadu reformatio in peius, nakoľko takto si obžalovaný podaním odporu výrazne pohoršil. Ďalej opakuje svoje tvrdenia z písomne podaného odvolania ohľadne skutočnosti, že na mieste trestného činu sa nachádzali štyri osoby a neskúmal sa podiel ostatných prítomných osôb na tomto trestnom čine.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol, že zhodné skutočnosti ako vo svojom písomne spracovanom odvolaní. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že považuje rozsudok súdu prvého stupňa za správny vo všetkých jeho výrokoch. Za správny považuje aj postup orgánov činných v trestnom konaní. Navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný P. V. uviedol, že ľutuje čo sa stalo, v súčasnosti by konal úplne inak. Stotožňuje sa s odvolacími námietkami obhajcu. Drogy neberie.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd je toho názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Pokiaľ ide o výrok o vine, tak odvolací súd poukazuje na zápisnicu o vydaní veci zo dňa 31.08.2016 (č. I. 36), z ktorej je zrejmé, že dňa 31.08.2016 o 16.43 h bol podľa § 89 ods. 1 Tr. por. vyzvaný P. V. na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie, pričom vydal plastovú striekačku s obsahom neznámej bielej kryštalickej látky. Zo zápisnice o vydaní veci ďalej vyplýva, že vyzvaná osoba, t. j. Peter V. bola osobitne poučená aj o tom, že k vydaniu veci nesmie byť žiadnym spôsobom nútená a nemá povinnosť tak urobiť, ak by si vydaním mohla spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania v súvislosti s vydanou vecou. Následne vyzvaná osoba P. V. dobrovoľne vydala vyššie uvedenú vec a zápisnicu na znak súhlasu s jej obsahom vlastnoručne podpísala.

Z obsahu citovanej zápisnice o vydaní veci je zrejmé, že príslušníci PZ postupovali v súlade s ustanovením § 89 ods. 1 Tr. por. a vyzvanej osobe aj poskytli poučenie o prípade, v ktorom môže vydanie veci odmietnuť. Vyzvaná osoba P. V. po poučení dobrovoľne vydala plastovú striekačku s obsahom bielej kryštalickej látky, pričom nevyužila možnosť odmietnuť vydanie veci vzhľadom k poskytnutému poučeniu (t. j. s poukazom zákaz sebaobvinenia), respektíve žiadnym spôsobom nenamietala, že vec nemá u seba, či pri sebe a preto nič ani nemôže na účely trestného konania vydať.

Z uvedeného procesného postupu príslušníkov PZ vyplýva, že vec (plastová striekačka a v nej nachádzajúca sa tekutina) bola získaná zákonom predpokladaným spôsobom. Ide preto o dôkaz, ktorý bol získaný z dôkazného prostriedku upraveného Trestným poriadkom, bol teda získaný zákonne a ide o procesne použiteľný dôkaz v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní opakovane namietal, že príslušníci PZ postupovali v rozpore so zákonom o policajnom zbore pri vykonávaní služobného zákroku, tak je potrebné uviesť, že príslušníci PZ postupovali pri získavaní dôkazu podľa Trestného poriadku (§ 89 ods. 1 Tr. por.) a nie podľa zákona o policajnom zbore. Z vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by príslušníci PZ vykonávali služobný zákrok podľa zákona o policajnom zbore, respektíve, že by zabezpečovali dôkaz podľa zákona o policajnom zbore. Príslušníci PZ teda ani nemohli pri zabezpečovaní dôkazu postupovať v rozpore so zákonom o policajnom zbore, tak ako to namietal obžalovaný, nakoľko pri zabezpečovaní dôkazu nebola vykonávaná kontrola (prehliadka) motorového vozidla a ani nebola vykonávaná tzv. bezpečnostná osobná prehliadka podľa zákona o policajnom zbore. Krajský súd opakuje, že dôkaz (striekačka) bol do trestného konania zabezpečený postupom podľa § 89 ods. 1 Tr. por. na základe dobrovoľného vydania zo strany obžalovaného a nie na podklade služobného zákroku polície podľa zákona o policajnom zbore a preto sú odvolacie námietky obžalovaného ohľadne nezákonného postupu príslušníkov PZ pri zabezpečovaní dôkazu nedôvodné.

Napokon, aj z administratívneho rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV sp. zn. DU-821/IV-DK-2016 zo dňa 31.08.2016 je zrejmé, že P. V. bol zaistený, nakoľko dobrovoľne vydal striekačku s obsahom neznámej látky a bol zaistený ako osoba nachádzajúca sa na mieste trestného činu bezprostredne po jeho spáchaní a bolo nutné zistiť jej súvis s trestným činom.

Podľa názoru odvolacieho súdu je z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nepochybné, že k zabezpečeniu dôkazu (striekačky) do trestného konania došlo zákonným postupom podľa § 89 ods. 1 Tr. por. a nie postupom podľa zákona o policajnom zbore. Napokon, obžalovaný neuplatnil proti postupu v súvislosti so zabezpečovaním dôkazu žiadne námietky pri vydávaní veci a ani voči administratívne rozhodnutiu o jeho zaistení.

Pokiaľ ide o podozrenie z možného spáchania trestného činu, ktoré viedlo príslušníkov PZ na vyzvanie obžalovaného na vydanie veci tak zo svedeckej výpovede príslušníka PZ svedka P. N. z hlavného pojednávania vyplýva, že nekontrolovali vozidlo, toto stálo, kontrolovali osádku auta a či nie je auto odcudzené a či niekto z osádky nie je v pátraní. Ak by nebolo spozorované, že obžalovaný niečo schováva, tak by sa len pozdravili a odišli by preč. Prelustrovali celú osádku, či nie sú v pátraní. Obdobne vypovedal aj príslušník PZ svedok L. P., ktorý uviedol, že sa rozhodli skontrolovať vozidlo. Ako ho (svedka) zbadal obžalovaný, tak sa snažil pod seba schovať zatavenú striekačku. Vyzvali osádku vozidla, aby vystúpili z vozidla a videl ako tá striekačka ostala na sedadle. Obžalovaný vydal vec a na mieste spísali zápisnicu o vydaní veci, ktorú obžalovaný prečítal a podpísal.

Z uvedených svedeckých výpovedí je zrejmé, že príslušníci PZ chceli vykonať len rutinné operatívne lustrovanie motorového vozidla a osádky vozidla a to z hľadiska možného odcudzenia motorového vozidla, či z hľadiska možného pátrania po osobách, ktoré tvorili osádku vozidla, pričom podozrenie o možnom páchaní trestného činu nadobudli v súvislosti s tým, že obžalovaný sa snažil ukryť striekačku v motorovom vozidle. Následne sa rozhodli toto podozrenie preveriť najskôr miernejšou formou (výzvou osádky na vystúpenie z vozidla) a následne aj postupom podľa § 89 ods. 1 Tr. por. Podozrenie o páchaní trestného činu sa následne potvrdilo, nakoľko obžalovaný dobrovoľne vydal striekačku s obsahom neznámej kryštalickej látky, ktoru bol pervitín.

Príslušníci PZ postupovali zjavne v súlade s Trestným poriadkom a to ihneď ako nadobudli podozrenie o možnom páchaní trestnej činnosti a dôkaz, ktorý bol predmetom tohto podozrenia nadobudli zákonným spôsobom v zmysle ustanovení Trestného poriadku. Námietky obžalovaného uvedené v odvolaní, že príslušník PZ svedok L. P. nemohol vidieť, že má v ruke striekačku sú neopodstatnené, pretože v danej trestnej veci nie je sporné, že v motorovom vozidle sa striekačka skutočne nachádza a nie je sporné ani to, že ju dobrovoľne vydal obžalovaný. Z tohto pohľadu je bez právneho významu, či svedok L. P. videl striekačku alebo si myslel, že vidí striekačku alebo videl neznámy predmet, ktorý mu pripomínal striekačku, nakoľko podstatným je tu len tá skutočnosť, že to čo videl vzbudilo v ňom podozrenie, že dochádza k páchaniu trestného činu a preto bolo nutné toto podozrenie preveriť a prípadne vec dôležitú pre trestné konanie zaistiť, čo sa napokon aj stalo. Akékoľvek návrhy obžalovaného na vykonanie rekonštrukcie v tomto smere sú preto neopodstatnené, pretože predmetom skutku tu nie je to čo videl svedok L. P., ale to, čo dobrovoľne vydal obžalovaný na základe výzvy v zmysle § 89 ods. 1 Tr. por. Nie je žiadny dôvod spochybňovať výpoveď svedka L. Plevu uskutočnenú na hlavnom pojednávaní, nakoľko vydaním veci sa potvrdilo, že svedok pojal podozrenie zo spáchania trestného činu dôvodne.

Obžalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na výpovede príslušníkov PZ, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní a poukazoval na rozpory medzi výpoveďami z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní. V tomto smere odvolací súd pripomína, že podľa § 2 ods. 19 Tr. por. smie súd pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní prihliadnúť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané. Táto základná zásada trestného konania je zvýraznená aj v ustanovení § 278 ods. 2 Tr. por. podľa ktorého súd môže pri svojom rozhodovaní prihliadnúť len na tie skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Z uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že súd (a to aj odvolací) môže pri svojom rozhodovaní vychádzať len z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 04.05.2017 vyplýva, že svedkovia P. N. a L. P. boli riadne kontradiktórne vypočutí procesnými stranami, pričom ich výpovede z prípravného konania neboli na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom prečítané (t. j. procesné strany nedali návrh na tzv. odstraňovanie rozporov v zmysle § 264 ods. 1 Tr. por.). Z uvedeného dôvodu nie je možné súdu prvého stupňa vytýkať, že neprihliadol aj k výpoveďiam týchto svedkov vykonaných v prípravnom konaní, keďže tieto výpovede neboli na hlavnom pojednávaní vykonané. Práve naopak, pokiaľ by ich súd akceptoval pri svojom rozhodovaní a to bez toho, že boli vykonané na hlavnom pojednávaní porušil by ustanovenia § 2 ods. 19 a § 278 ods. 2 Tr. por. Pokiaľ teda bol obžalovaný názoru, že medzi výpoveďami uvedených usvedčujúcich svedkov na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní sú zásadné rozpory, mal navrhnúť súdu počas konania hlavného pojednávania prečítať ich výpovede vykonané v prípravnom konaní. Ak tak neurobil, nemôže súdu vytýkať, že na výpovede týchto svedkov vykonané v prípravnom konaní neprihliadol. Podstatným pre súdne rozhodnutie je to, čo sa vykoná na hlavnom pojednávaní, pričom súd nie je povinný sám, bez návrhu strany, odstraňovať prípadné rozpory vo výpoveďiach svedkov, a tak narúšať rovnosť strán v konaní pred súdom (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/26/2013 zo dňa 18.06.2013). Alebo

povedané inak, súd na hlavnom pojednávaní nie je pomocníkom prokurátora a ani obhajcu a preto nemožno od súdu očakávať, že bude aktívne vstupovať do dokazovania tam, kde majú dostatočný priestor na vykonávanie dokazovania strany.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní opakovane poukazoval dokonca aj na skutočnosti, ktoré príslušníci PZ uviedli do úradného záznamu, tak krajský súd upozorňuje, že úradný záznam nie je dôkazom, ktorý by mohol byť vykonaný na hlavnom pojednávaní, respektíve, z ktorého by bolo možné vychádzať pri ustaľovaní skutkového stavu. Krajský súd zdôrazňuje, že úradný záznam vypracovaný príslušníkmi PZ, pred začatím trestného stíhania, má obdobnú povahu ako majú zápisnice o podaných vysvetleniach osôb, ktoré sa realizujú podľa zákona o policajnom zbore. Účelom úradných záznamov je popísať postup polície o tom, že mal byť alebo mohol byť spáchaný trestný čin, prípadne popísať postup polície pri realizovaní oprávnení podľa zákona o policajnom zbore (napríklad pri overovaní totožnosti osôb) teda ide o dokumentovanie operatívneho postupu polície pred začatím trestného stíhania. Úradný záznam vypracovaný príslušníkmi PZ teda nie je dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom stíhaní osoby, ktorého obsah by mohol byť dôkazom, ale ide len o záznam postupu polície, ktorý má, pre trestné stíhanie, len povahu informácie. Rovnako tak len povahu informácie (teda nie dôkazu) má aj zápisnica o podaní vysvetlenia. Uvedené právne závery vyplývajú aj z judikatúry (napríklad R 26/1989), ktorá konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či iné zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. Za dôkaz v trestnej veci môžu slúžiť len svedecké výpovede príslušníkov PZ, ktorí vykonávali operatívne šetrenie na mieste, respektíve služobný zákrok, prípadne svedecké výpovede osôb, ktoré poskytovali vysvetlenie do zápisnice o podanom vysvetlení (v rámci komparatívnej metódy výkladu práva možno primerane použiť aj judikatúru Najvyššieho súdu ČR R 45/1994 - I., ktorá už spomenutú judikatúru dopĺňa tak, že úradný záznam ako aj zápisnice o podaných vysvetleniach nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ani ako listinný dôkaz).

Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa pri ustaľovaní skutkového stavu veci, t. j. pri svojom rozhodovaní, správne vychádzal ohľadne svedeckých výpovedí P. N. a L. P. len z tých ich výpovedí, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ obžalovaný v odvolaní opakovane hodnotil výpovede príslušníkov PZ (hlavne svedka L. P.) za tendenčné, nedôveryhodné a podobne, tak krajský súd pripomína, že samotné rozdielne hodnotenie dôkazov obhajobou a súdom automaticky neznamená porušenie zásady voľného donotenia dôkazov, zásady in dubio pro reo, prípadne ďalších zásad spojených so spravodlivým procesom (primerane uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3Tdo/27/2016 zo dňa 17.02.2016).

Krajský súd uzatvára, že striekačka s kryštalickým obsahom bola ako dôkaz zabezpečená do trestného konania zákonným spôsobom, pričom zo znaleckého posudku KEU PZ v Bratislave, ktorý bol oboznámený čítaním na hlavnom pojednávaní, vyplýva, že striekačka obsahovala 338 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 73,4 % hmotnostného s tým, že metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. do II. skupiny psychotropných látok. Súd prvého stupňa s poukazom na rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Bratislave (uznesenie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 4To/44/2016 zo dňa 05.05.2016) správne ustálil, že zaistené množstvo prevyšuje tri jednorazové dávky drogy, nakoľko za jednu priemernú obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky metamfetamínu je potrebné považovať materiál, ktorý dosahuje minimálnu celkovú hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg (metamfetamín vo forme voľnej bázy). Od celkovej hmotnosti 100 mg sa potom odvíjajú násobky obvykle jednorazovej dávky drogy uvedené v ustanovení § 135 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Celková hmotnosť zaisteného materiálu sa pritom posudzuje vo svojej celistvosti a je bez významu, či páchatel mal prechovávané množstvo drogy rozdelené na viacero častí (napríklad rozdelené do tzv. skladačiek). Napokon, skutočnosť, že zaistené množstvo prevyšuje tri jednorazové dávky drogy nespochybňoval ani obžalovaný vo svojom odvolaní.

Odvolací súd preto konštatuje, že z vykonaného dokazovania mimo akékoľvek rozumné pochybnosti vyplýva, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, t. j., že určitá osoba mala pri sebe (vo svojej dispozícii) psychotropnú látku v množstve zodpovedajúcom viac ako trom obvykle jednorazovým dávkam drogy a to pre vlastnú potrebu, čo napĺňa znaky objektívnej stránky prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či tento skutok, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu spáchal obžalovaný, tak krajský súd v tomto smere nemá žiadne dôvodné pochybnosti. Skutočnosť, že skutok spáchal obžalovaný vyplýva z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a nespochybňuje ju ani sám obžalovaný.

V prvom rade odvolací súd opätovne poukazuje na zápisnicu o vydaní veci, z ktorej vyplýva, že pervitín vydal obžalovaný. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že nepopiera, že to tam (v aute) bolo, ale bolo to pre štyroch. Pervitín kúpili v garáži v Tescu Lamač, zaplatili za to 20 euro, peniaze boli všetkých štyroch. Brali to tak, že asi jeden dielik drogy bude pre každého. Bolo tam asi 4 - 5 dielikov. Keď vystupoval z auta tak drogy boli na zadnom sedadle. Policajti sa pýtali koho to je, povedal, že jeho. Drogu si chceli aplikovať šnupnutím. Policajti sa ho pýtali, či to vydá dobrovoľne. Sedel vo vozidle vzađu za vodičom, na výzvu hliadky z auta vystúpili všetci.

Z výpovede obžalovaného vykonanej na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že vedel, že v aute sú drogy a to konkrétne pervitín, vedel aj, že tieto drogy boli zadovážené pre ich spotrebovanie (vlastnú potrebu) a mal vedomosť aj o množstve zaobstaranej drogy (malo ísť o 4 až 5 dielikov). Sám potvrdil, že drogy boli aj jeho, t. j. že aj on dal peniaze na ich zaobstaranie a aj on si ich chcel aplikovať. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že obžalovaný bol osobou, ktorá drogy prechovávala, t. j. osobou, ktorá ich mala v držbe (v dispozícii) v motorovom vozidle. V tomto smere je bez významu námietka obžalovaného uvedená v odvolaní, že sa nepreukázalo kto drogy kupoval, kto za ne platil, kto ich fyzicky prevzal a prechovával počas jazdy vozidlom, nakoľko z výpovede obžalovaného a svedkov P. X. a Y. I. na hlavnom pojednávaní je zjavné, že všetky štyri osoby, ktoré boli v aute (teda aj obžalovaný) poskytli finančné prostriedky na zakúpenie drogy, všetky štyri osoby (teda aj obžalovaný) vedeli, akú drogu a v akom množstve kupujú a všetky štyri osoby (teda aj obžalovaný) vedeli, že majú kúpenú drogu vo svojej moci (držbe) v motorovom vozidle, t. j. že ju prechovávajú.

Skutočnosť, že sa mali na zabezpečovaní a prechovávaní pervitínu podieľať štyri osoby a nie len obžalovaný neznamena beztretnosť obžalovaného, nakoľko išlo o spáchanie trestného činu v spolupáchateľstve (spoločným konaním viacerých osôb), pričom spolupáchateľstvo neznamena „delenú trestnú zodpovednosť“ (tak ako to naznačuje obžalovaný v odvolaní) či „žiadnu trestnú zodpovednosť“, ale práve naopak, spolupáchateľ zodpovedá za spáchanie trestného činu tak, ako keby trestný čin spáchal sám (§ 20 Tr. zák.).

Krajský súd poukazuje na ustanovenie § 20 Tr. zák., podľa ktorého ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. Pokiaľ sa teda štyri osoby dohodnú, že si za peniaze na ktoré sa zložia kúpia spoločne konkrétnu drogu v množstve, ktoré by zabezpečilo dávku každému z nich a následne ju spolu držia (majú v moci, prechovávajú) je zrejmé, že sa všetky štyri osoby dopustili úmyselného trestného činu spolupáchateľstvom a ich trestná zodpovednosť sa posudzuje tak akoby trestný čin spáchal každý z nich sám. Z uvedeného vyplýva, že ak si štyri osoby takýmto spôsobom zabezpečili 338 mg pervitínu nie je možné túto hmotnosť, z hľadiska ich trestnej zodpovednosti, deliť na štyri časti, nakoľko každý zo spolupáchateľov zodpovedá za spáchanie trestného činu tak akoby ho spáchal sám, teda každému zo štyroch spolupáchateľov je nutné klásť za vinu prechovávanie pervitínu o hmotnosti 338 mg. Každému spolupáchateľovi sa tak v zmysle § 20 Tr. zák. pričíta celý rozsah spáchaného trestného činu vrátane celého následku (pri tzv. drogových trestných činov celého množstva drogy). Aká bola konkrétna miera účasti každého zo spolupáchateľov na spáchaní trestného činu je potom významné až pri ukladaní trestu (§ 34 ods. 5 písm. a) Tr. zák.).

Krajský súd opakuje, že pri spolupáchateľstve v zmysle § 20 Tr. zák. nejde o „delenú trestnú zodpovednosť“ ako sa mylne domnieva obžalovaný vo svojom odvolaní a preto ani nie je možné „deliť“ množstvo zaistenej drogy medzi jednotlivých spolupáchateľov. Pri spolupáchateľste ide o „plnú trestnú zodpovednosť“, t. j. každému zo štyroch spolupáchateľov sa pričíta spáchanie trestného činu v celom rozsahu, t. j. prechovávanie celého množstva zaistenej drogy.

Výroku o vine obžalovaného zo spáchania trestného činu nie je na prekážku ani to, že bol prokurátorom obžalovaný ako jediný zo spolupáchateľov, nakoľko súd môže rozhodovať len o vine, či nevine osoby, na ktorú bola podaná obžaloba. Súd je preto limitovaný obžalovacou zásadou a je preto len vecou orgánov činných v trestnom konaní (v závislosti od kvality vykonaného vyšetrovania) či sa bude voči

viacerým spolupáchateľom viesť spoločné konanie, respektíve viaceré samostatné konania, prípadne, či bude obvinená len jedna osoba.

Pokiaľ teda svedkovia P. X. a Y. I. na hlavnom pojednávaní potvrdili výpoveď obžalovaného, že si drogu kupovali spoločne, tak touto výpoveďou sa fakticky iba priznali, že boli spolupáchateľmi obžalovaného na páchaní žalovaného trestného činu. Vzhľadom na znenie ustanovenia § 20 Tr. zák. nemôžu mať tieto svedecké výpovede žiadne iné právne následky a hlavne nemôžu spôsobiť beztrestnosť spolupáchateľov tým, že sa im „rozdelf“ zaistené množstvo drogy na štyri jednotlivé časti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti aj odvolací súd dospel k záveru, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní bolo nepochybne preukázané, že sa žalovaného trestného činu dopustil obžalovaný P. V.. Vzhľadom na množstvo zaistenej psychotropnej látky a spôsob spáchania skutku bola závažnosť spáchaného prečinu vyššia ako nepatrná a preto nebolo možné vidieť v žalovanom skutku len spáchanie napríklad priestupku.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní poukazoval na to, že bolo porušené jeho právo na obhajobu, nakoľko nebol riadne upovedomený o možnosti preštudovať spisový materiál po skončení vyšetrovania, tak odvolací súd konštatuje, že nič tomuto názoru nenasvedčuje. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obžalovaný prevzal upovedomenie o preštudovaní spisového materiálu dňa 06.02.2017, pričom preštudovania spisového materiálu sa v stanovenom termíne nezúčastnil. Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že policajť doručoval písomnosti obžalovanému osobne na doručenkú. Takýmto spôsobom doručil obžalovanému aj napríklad uznesenie o vznesení obvinenia bezprostredne pred jeho výsluchom, respektíve uznesenie o pribratí znaleckého ústavu KRU PZ ako aj uznesenie o pribratí znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria. Vyšetrovateľ teda pri doručovaní písomnosti obžalovanému postupoval počas celého prípravného konania rovnako a nie je dôvod domnievať sa, že obžalovanému nebola daná reálna možnosť, aby sa po skončení vyšetrovania oboznámil s vyšetrovacím spisom. K uvedenému krajský súd uvádza, že podstatným pre výrok o vine a treste bolo konanie pred súdom prvého stupňa (súd môže vychádzať pri svojom rozhodovaní len z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní), pričom v konaní pred súdom bol obžalovaný zastúpený obhajcom, viedol (či už sám alebo prostredníctvom obhajcu) aj kontradiktórny výsluch svedkov, mal možnosť navrhovať dôkazy ako aj vyjadrovať sa k už vykonaným dôkazom. Konanie pred súdom prvého stupňa preto považuje krajský súd za konanie, v ktorom boli rešpektované všetky procesné práva obžalovaného a preto ho možno označiť za konanie spravodlivé. Odvolací súd nezistil žiadne také zásadné (podstatné) chyby konania, ktoré by predchádzali napadnutému rozsudku, ktoré by mali vplyv na zákonnosť vydaného meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V súlade so zákonom je aj výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený napadnutým rozsudkom. Okresný súd správne pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal primárne zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 171 ods. 2 Tr. zák.) v rozpätí až päť rokov.

Ani krajský súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pričom priťažujúcu okolnosť zistil jednu a to skutočnosť, že obžalovaný bol už za spáchanie trestného činu odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zák.).

Obžalovaný síce v odvolaní namietal, že pri ukladaní trestu mala byť obžalovanému priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. spočívajúca v tom, že obžalovaný sa k spáchanému trestnému činu priznal a jeho spáchanie oľutoval, avšak odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil. V tomto smere odvolací súd pripomína, že obžalovaný sa k spáchaniu stíhaného trestného činu pôvodne priznal v prípravnom konaní. Toto priznanie obžalovaného správne zohľadil súd prvého stupňa ako poľahčujúcu okolnosť v trestnom rozkaze (č. I. 54). Na hlavnom pojednávaní však obžalovaný vyhlásil, že je nevinný a následne vo svojej výpovedi uvádzal skutočnosti, ktoré mali podľa jeho názoru preukazovať, že síce o drogách v aute vedel, ale tieto neboli len jeho, ale veštkých štyroch osôb, ktoré sa nachádzali vo vozidle. Obžalovaný teda v konečnom dôsledku popieral, že sa dopustil trestného činu, nakoľko bol názoru, že množstvo zaistenej drogy sa má deliť medzi všetky štyri osoby, ktoré boli vo vozidle a tým pádom by nedržal množstvo zodpovedajúce minimálnej jednej jednorazovej dávke drogy. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný popieral spáchanie trestného činu, nakoľko bol názoru, že sa trestného činu

nedopustil. Podľa názoru krajského súdu nie je možné za takéhoto stavu tvrdiť, že sa obžalovaný k spáchanému trestnému činu priznal a že oľutoval jeho spáchanie. Nie je možné popierať spáchanie trestného činu a zároveň, vo vzťahu k výroku o treste, tvrdiť, že išlo o priznanie k spáchaniu trestného činu a k jeho oľutovaniu.

Rovnako tak nie je dôvodná námietka obžalovaného, že mu mal súd priznať aj poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v napomáhaní orgánom činným v trestnom konaní v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák. Podľa názoru krajského súdu obžalovaný žiadnym spôsobom nenapomáhal pri objasňovaní stíhaného trestného činu. Obžalovaný len rešpektoval výzvu polície na vydanie veci dôležitej pre trestné konanie. To nie je napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti, ale ide len o akceptovanie výzvy polície v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 Tr. por.

Vzhľadom k tomu, že prevažujú priťažujúce okolnosti okresný súd správne postupoval podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. a zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a to postupom podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. (rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby je 60 mesiacov s tým, že tretina z 60 mesiacov je 20 mesiacov, ktoré sa pripočítavajú k dolnej hranici trestnej sadzby). Po tejto zákonnej úprave je trestná sadzba u obžalovaného v rozpätí 20 mesiacov až 5 rokov.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že aj pri podaní odporu proti trestnému rozkazu by mal platiť zákaz zmeny k horšiemu, tak krajský súd sa s týmto tvrdením stotožnil len v obmedzenom rozsahu. Trestný poriadok nemá výslovné ustanovenie, ktoré by zákaz zmeny k horšiemu upravovalo aj pri podanom odpore proti trestnému rozkazu, tak ako je to napríklad pri podanom odvolaní voči rozsudku. Zákon teda počíta aj so situáciami, že na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo nariadené v dôsledku podania odporu proti trestnému rozkazu zo strany obžalovaného, môže dôjsť k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá môže viesť k inému rozhodnutiu súdu, než aký bol obsah trestného rozkazu. Nie je pritom vylúčené, aby takéto zmenené rozhodnutie bolo aj pre obžalovaného prísnejšie, než bol predtým vydaný trestný rozkaz. Pokiaľ by zákonodarca chcel, aby aj pri odpore proti trestnému rozkazu platil zákaz zmeny k horšiemu, potom by určite toto pravidlo zaviedol vyslovene do Trestného poriadku, čo sa však nestalo. Nejde tu teda o medzeru zákona, ktorú by bolo možné vyplňať analógiou, tak ako sa domnieva obžalovaný v podanom odvolaní, ale ide o úmyselné mlčanie zákonodarcu, ktorý nechcel spojiť účinky zákazu zmeny k horšiemu aj s podaním odporu pri trestnom rozkaze.

Ak by však súd prvého stupňa uložil obžalovanému v rozsudku trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a oproti prípravnému konaniu by nedošlo k žiadnej podstatnej zmene dôkaznej situácie, potom by skutočne takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa nemohlo obstáť a dalo by sa charakterizovať ako trest obžalovanému za podanie odporu. V posudzovanom prípade však o takúto situáciu nešlo, nakoľko na hlavnom pojednávaní došlo k podstatnej zmene dôkaznej situácie (obžalovaný vyhlásil, že je nevinný a z obsahu jeho výpovede je zrejmé, že popiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe) a v zmysle zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj/55/2016 zo dňa 27.06.2017 už nie je možné len priznanie obžalovaného stotožňovať s napomáhaním objasňovania trestnej činnosti v zmysle § 36 písm. n/ Tr. zák. Vzhľadom na tieto skutočnosti nebolo možné obžalovanému priznať poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l/, či písm. n/ Tr. zák. a obžalovanému tak „zostala“ len priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák.

Pri rozhodovaní o tom aký druh trestu je nutné obžalovanému uložiť za spáchanú trestnú činnosť, je nutné vychádzať z toho, že obžalovaný bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. OT/162/2015 zo dňa 25.09.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2015 odsúdený za spáchanie prečinu podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. na podmienený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní dva roky, t. j. do 25.09.2017. Skutku, za spáchanie ktorého bol uznaný vinným v danom trestnom konaní sa pritom dopustil dňa 31.08.2016, t. j. počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na znenie ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zák., ktoré zakazuje uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v prípadoch, v ktorých páchatel' spáchal úmyselný trestný čin v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Obžalovaný P. V. spáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia úmyselný trestný čin a preto je vylúčené, aby mu bol opätovne uložený podmienený trest odňatia slobody. V danom prípade pritom neprichádza do úvahy ani uloženie samostatných alternatívnych trestov (napríklad peňažného trestu), nakoľko obžalovaného nedokázalo

viesť k riadnemu spôsobu života ani skutočnosť, že už opakovane vykonal nepodmienečné tresty odňatia slobody a ani skutočnosť, že sa nachádzal pri páchaní trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za spáchanie iného úmyselného trestného činu. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd stotožňuje so súdom prvého stupňa v tom, že na obžalovaného je už nevyhnutné pôsobiť výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody, pretože ukladanie sankcií nespojených s výkonom trestu odňatia slobody zjavne nevedlo k náprave obžalovaného.

Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru ukladaného trestu, tak krajský súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že na prevýchovu obžalovaného postačí uloženie trestu pri dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby (2 roky), pretože okrem osoby obžalovaného, ktorý je recidivistom, nie je možné prehliadnuť menšiu typovú závažnosť spáchaného prečinu. Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal prísnosť uloženého trestu, tak tá vychádza zo spôsobu ukladania trestov v prípadoch, v ktorých prevažujú priťažujúce okolnosti na okolnosťami poľahčujúcimi (čo je aj prípad obžalovaného P. V. ako recidivistu), pričom v danej trestnej veci nebolo možné uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ktorá je na úrovni 20 mesiacov. Samotná prísnosť (tvrdosť) zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť sama o sebe okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (primerane judikatúra - R 24/1966 - III).

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného, že uložený trest ovplyvní negatívne jeho rodinu a blízke osoby, tak krajský súd nevidí žiadny zákonný podklad prečo by mal na tieto skutočnosti prihliadnuť, keď k nim neprihliadol ani sám obžalovaný, keď sa opakovane dopúšťal úmyselnej trestnej činnosti.

V súlade so zákonom je aj výrok o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný už bol v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním stíhaného skutku vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Zákonu zodpovedajúci je aj výrok o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou, pretože, podľa výsledkov znaleckého dokazovania znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, je obžalovaný závislý od cannabinoidov a metamfetamínu, pričom ide o závislosť ťažkého stupňa. Závislosť od drog opakovane determinuje konanie obžalovaného v zmysle páchania dissociálnych aktivít. Osobnosť obžalovaného je abnormne štruktúrovaná, emočne labilná, nezdržanlivá a vôľovo slabá. Nie je predpoklad samostatnej abstinencie a preto znalkyňa navrhla uloženie ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou. Okresný súd preto postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovanému uložil uvedené ochranné liečenie v zmysle § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák., nakoľko trestný čin bol spáchaný v súvislosti s užívaním návykových látok zo strany obžalovaného. Uloženie ochranného liečenia obžalovanému je opodstatneným aj z hľadiska jeho resocializácie, nakoľko vhodne dopĺňa trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený. Okresný súd vo výroku o uložení ochranného liečenia mal však citovať aj ustanovenie § 74 ods. 1 Tr. zák., ktoré sa týka formy výkonu ochranného liečenia, avšak nešlo tu o také podstatné pochybenie, ktoré by muselo byť kasačným dôvodom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.